ÁRA: 2,— FORINT

A LUDAS MATYI KIADVÁNYA 1966

TUSKÓLÁBÚ visszatér

Andrea vette észre először... Az üvegen keresztül pillantotta meg, amint befordult a sarkon és jellegzetes, döcögő járásával feléjük indult.

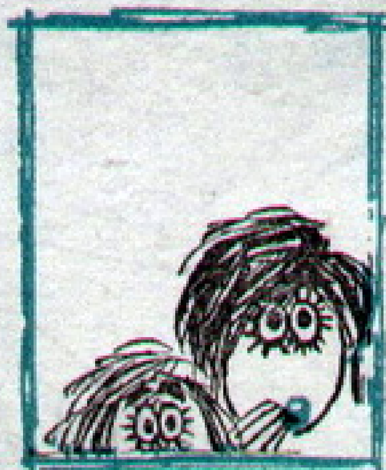
A Tuskólábú visszatért!

Kipp-kopp... Kipp-kopp!

Andrea elsápadt, az imént még vidám, csillogó kék szemét a rettegés fakó-szürkére tompította. Arcáról lefagyott a mosoly, ájulás környékezte... Minden porcikája reszketett, tudta, hogy ezúttal ő kerül sorra...

— Az ég szerelmére, mi történt veled? — lépett melléje ijedten Elvira.

Andrea csak tátogott, a Tuskólábúval való korábbi találkozások hátborzongató emléke elvette a szavát. Iszonyodva mutatott ki az utcára.

— Eljött újra a megpróbáltatások órája — suttogta maga elé Elvira. — A Tuskólábú visszatért! Az Úr legyen hozzánk irgalmas!

Menekülésre már nem volt idő...

Nyílott az ajtó, bedöcögött a Tuskólábú. Nem nézett se jobbra, se balra, egyenesen a két megrettenve összebújó lány felé tartott.

Kipp-kopp... Kipp-kopp...

— Visszahoztam! — lihegte dühösen a rendkívül molett hölgy, akit a cipőbolt eladói egymás között Tuskólábúnak neveztek, és egy papundekli dobozt csapott a pultra. — Ez is szorít! Mutassanak másikat!

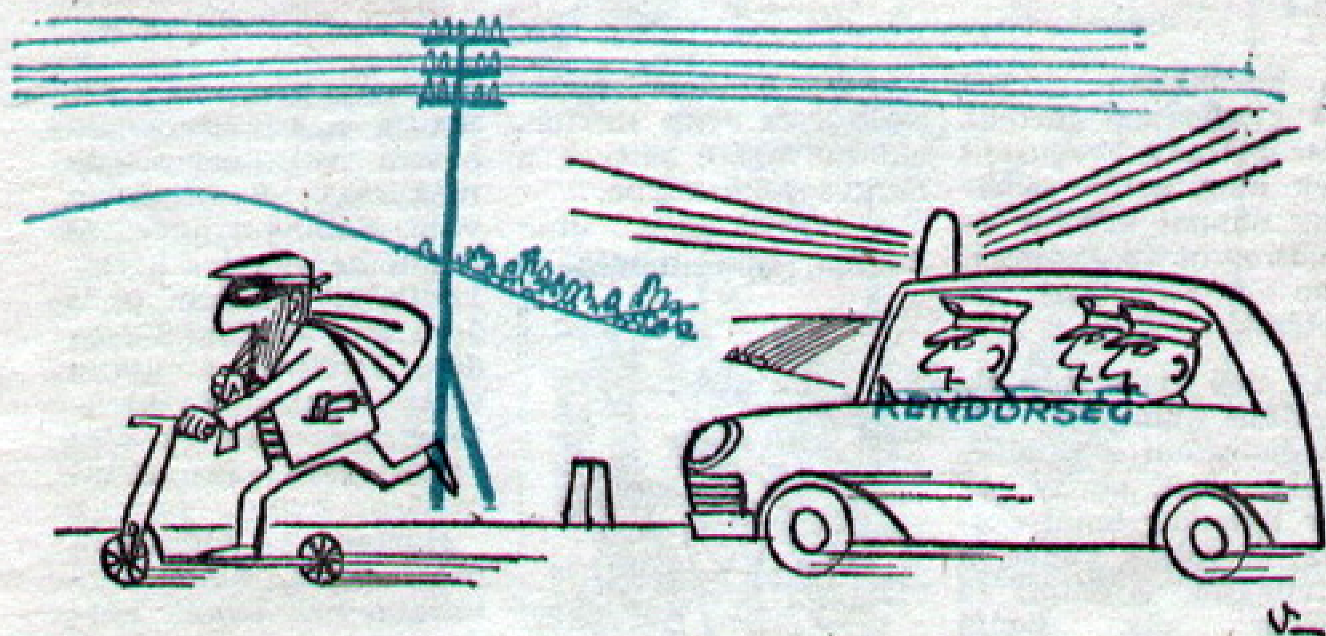
K. A.

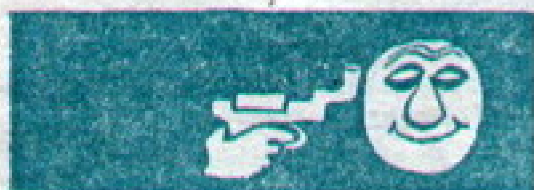

VISSZAESŐ BŰNÖS

— Mindig ez a nő juttatja ide...

KISSTÍLŰ BŰNÖZŐ

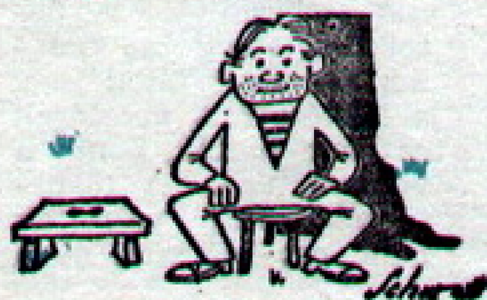
A KÉMNŐ

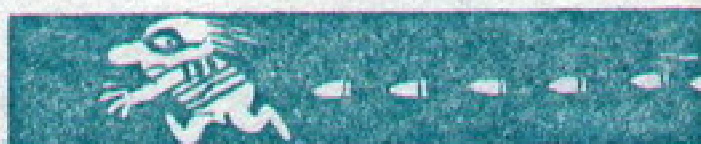

— Tényleg van köztük valami . . .

ÜZLETI ÉRZÉK

A LADY ÉS A KERTÉSZ

A kastélyban két gyilkosság történt. Először lady Fergusont ölték meg, aztán — néhány nappal később — Joe Brownt, a kertészt. Nem a főkertészt. A kertészt.

Az első gyilkosság elkövetése után nem tudták értesíteni a rendőrséget, mert, ahogy az már ilyenkor lenni szokott: el voltak vágva a külvilágtól. Kiöntött a máskor oly szelíd Gwyrn folyócska és az ódon kastély szigetként emelkedett ki a vízből. A bűntény időpontjában négyen tartózkodtak a házban: Leaf, a titkár, Smith, a háziorvos, Jenkins kapitány, az ötös vadászoktól és John Burton, aki hétvégére jött le a Ferguson-kastélyba.

A gyilkosság után Burton, aki imádta a

bűnügyi problémákat és falta a detektívregényeket, nyomozni kezdett. Csakhamar rájött, hogy az ájtatosképű Leaf, a titkár, liliomtiprásért börtönben ült, Smith, a háziorvos, sohasem volt orvos, de még csak Smith sem volt, Robins a neve, és kábítószerekkel kereskedik. A ház úrnőjét is ő látta el kokóval. Egyedül Jenkins kapitány volt Jenkins és kapitány, sőt még az ötös vadászezred is stimmelt.

Burton állandóan megfigyelés alatt tartotta a ház lakóit, kérdezgette, faggatta őket, átkutatta szobáikat és éjjelenként töprengve ült a kandalló előtt: ki ölhette meg a derék ladyt? A titkár? Az orvos? A kapitány? Ki lehetett a három közül?

S akkor történt a második számú gyilkosság. Halva találták Joe Brownt, a kertészt. Nem a főkertészt. A kertészt. Valaki fejbevágta egy nehéz tárggyal. De ki? S miért éppen az ágról szakadt kertészt?

Szerencsére a folyó ekkor már visszatért a medrébe, és így a rendőrség Vence felügyelő vezetésével hozzákezdhetett a nyomozáshoz. A kihallgatások azonban eredménytelenül végződtek. A detektívet főleg az érdekelte: miért ölték meg a kertészt? A vendégek azt sem tudták, hogy a világon van. A főkertésszel még váltottak néha egy-két szót, de a

RENDES HÁZIASSZONY

— Ne haragudjon, de nem tudom beengedni, olyan rendetlenség van a lakásban...!

NEM ÁRULNAK PONYVAREGÉNYEKET

— Hogyan fejlődjünk, kérem, ha nincs szakirodalom?

helyettesével, a kertésszel soha. A detektív újra meg újra kihallgatta a vendégeket, aztán jegyzeteket készített. Ki a tettes? A titkár? Az orvos? A kapitány? Burton?

A felügyelő nem kedvelte Burtont, mert az mindig a sarkában volt, és állandóan tanácsokat adott: „Felügyelő úr, a »Véres szekrény«-ben ezt így csinálták, felügyelő úr, az »Elrabolt menyasszony«-ban úgy csinálták...” A titkár sem volt szimpatikus. Alattomos fickónak látszott: nesztelen léptekkel surrant ide-oda a folyosókon, és a vendégek frászt kaptak, ha váratlanul felbukkant valahol. Az álorvos egyszer női ruhában akart eltávozni a kastélyból, és méreggyűjteményt tartott a bőröndjében. Egyedül a kapitánnyal beszélgetett szívesen: élvezte a kedvességét, humorát, bölcsességét.

Harmadnap Vence felügyelő megtudta, ki ölte meg a ladyt. A kertész. Nem a főkertész. A kertész. Egy éjjel bemászott a lady szobájába és ellopott egy arany gyertyatartót. Az öreg hölgy váratlanul benyitott, a kertész megijedt a sikoltozó nőtől és megfojtotta. Honnan tudta mindezt a detektív? A kertész felesége mesélte el zokogva.

De ki ölte meg a kertészt?

A nyomozó hosszas gondolkozás, fejtörés után letartóztatta John Burtont, a szenvedélyes detektívregény-olvasót.

— Ön ölte meg a kertészt. Napokig nyomozott a tettes után, de hiába, és akkor meglátta a kertész szerszámoskamrájában az arany gyertyatartót. Faggatni kezdte az illetőt, és az mindent bevallott.

— Ezért öltem volna meg? — nevetett cinikusan Burton.

— Ezért. Ön, mint szenvedélyes detektívregény-olvasó, nagyon dühös lett, amikor megtudta, hogy nem a főszereplők között volt a tettes, hanem egy teljesen jelentéktelen mellékfigura követte el a gyilkosságot. Megragadta a keze ügyében levő gyertyatartót, és fejbevágta vele a kertészt... Így volt?

— Így — hajtotta le a fejét Burton. — Úgy éreztem magam, mint akit becsaptak... Ilyet nem lehet csinálni, kérem... A kertészről szó sem volt... Ez teljesen szabálytalan...

Még akkor is fel volt háborodva, amikor betuszkolták a riadóautóba.

Mikes György

ÜZEMI KRIMI

A SZAKÉRTŐ

HA A TÉVÉ FELDOLGOZNÁ...

(KRIMI INVÁZIÓ)

Bíbor alkony, korhadt tölgyek,
levélszőnyeg; rőt és nyirkos,
rajta férfiholttest hever,
(csak ő tudja, ki a gyilkos ...)

Lomb se rezdül, lőtávolból
felhangzik egy bágyadt trilla ...
(Vajon vadkan volt a tettes,
vagy a bécsi kamarilla?)

Vén paraszt jő gyanútlanul,
(a fák árnyéka már hosszú)
belebotlik a holttestbe,
s felordít: jaj, ölt a bosszú!

Aztán snitt! és a bemondó
komor arca felénk fordul:
„A Zrínyi-ügy első részét
mutattuk be.” — mondja zordul ...

Szilágyi György

E HETI HIRDETÉSEINK

Ketten beszélnek

— És azzal maga nem törődött, hogy Korponásnak felesége és kilenc gyereke van?

— Semmi sem érdekelt. Amikor bekopogtattam az ajtaján, már tudtam, hogy meg kell halnia, akárhány gyereke van is.

— Maga azelőtt soha sem ölt, ugye?

— Soha. Sőt. Egyenesen irtóztam az emberöléstől. De rá kellett jönnöm, hogy ezúttal nem tehetek mást. Korponásnak pusztulnia kell.

— És mit mondott neki?

— Nem emlékszem rá pontosan. Azt hiszem, megkérdeztem, hogyan szolgál az egészsége. De akkor már a torkán volt a kezem.

— És mit felelt?

— Nem érti, hogy a torkán volt a kezem? A szeme kidülledt. Levegő után kapkodott. Végre aztán nagykeservesen megfulladt.

— És hogyan tudta feldarabolni?

— Nem ment könnyen. Amikor hozzá akartam látni, kiderült, hogy otthonfelejtettem a bicskám. Képzelje.

— Kínos.

— Azt meghiszem. Szerencsére az asztalán találtam egy papírvágó kést. Azzal először is levágtam a fejét.

— Nem vérzett nagyon?

— Itatóspapírt tettem alája.

— És aztán?

— A páncélszekrényben benne volt a kulcs. Kinyitottam, és a fejet betettem a szekrénybe, aztán rázártam az ajtót és a kulcsot kidobtam az ablakon. Ekkor bejött Sárika, a titkárnője. Képzelje.

— Atyaisten!

— Nem tehettem mást, úgy viselkedtem, mintha Korponásnak feje is lenne. A törzse ott ült a karosszékben, én ott ültem az íróasztala előtt, mint máskor.

— De mit szólt ehhez Sárika?

— Semmit. Letette a két csésze feketét és kiment. Meg voltam győződve róla, hogy amint kimegy, fellármázza a rendészetet, de nem történt semmi. Képzelje.

— Fantasztikus. És maga?

— Úgy döntöttem, hogy nem darabolom tovább Korponást. Elvégre meglakolt azért, amiért nem emelte fel a fizetésemet. Megittam mind a két kávét, hogy gyanús ne legyen a dolog és elhagytam a szobát. Kint hosszan Sárikára néztem, kíváncsi voltam, hogy mit szól.

— És mit szólt?

— Semmit. Megkérdezte, hogy milyen kedve van az öregnek. Azt feleltem, hogy tűrhető és azzal nyugodtan elmentem. De azért egész nap vártam, hogy értem jön a rendőrség. Nem jött.

— És mikor történt mindez?

— Most már négy hónapja. Ugy látszik, még mindig nem nyitották ki a páncélszekrényt.

— És a vállalat ügyei rendben mennek?

— Hogy rendben-e? Ne vicceljen. Évek óta először teljesítettük túl a negyedéves tervet.

Tabi László

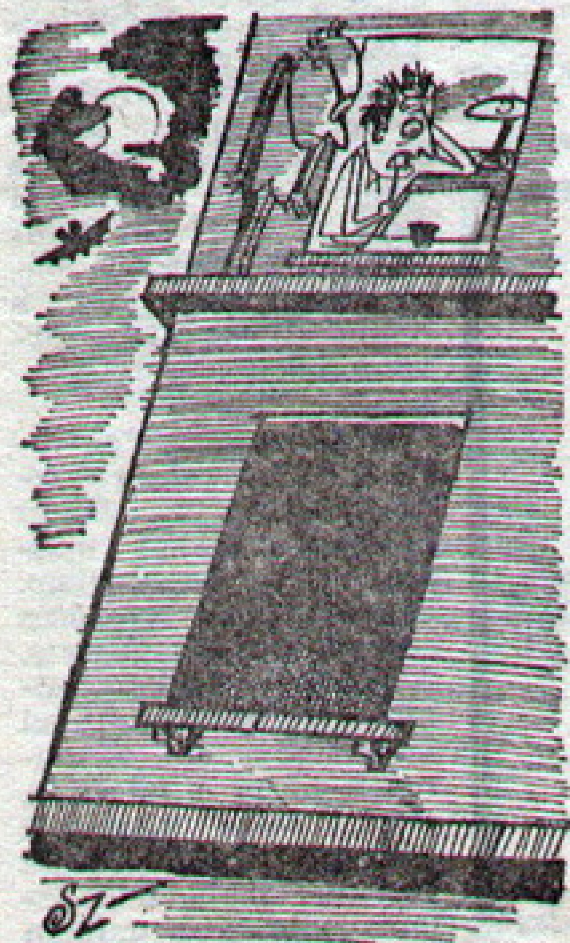

LAZA A MUNKAFEGYELEM

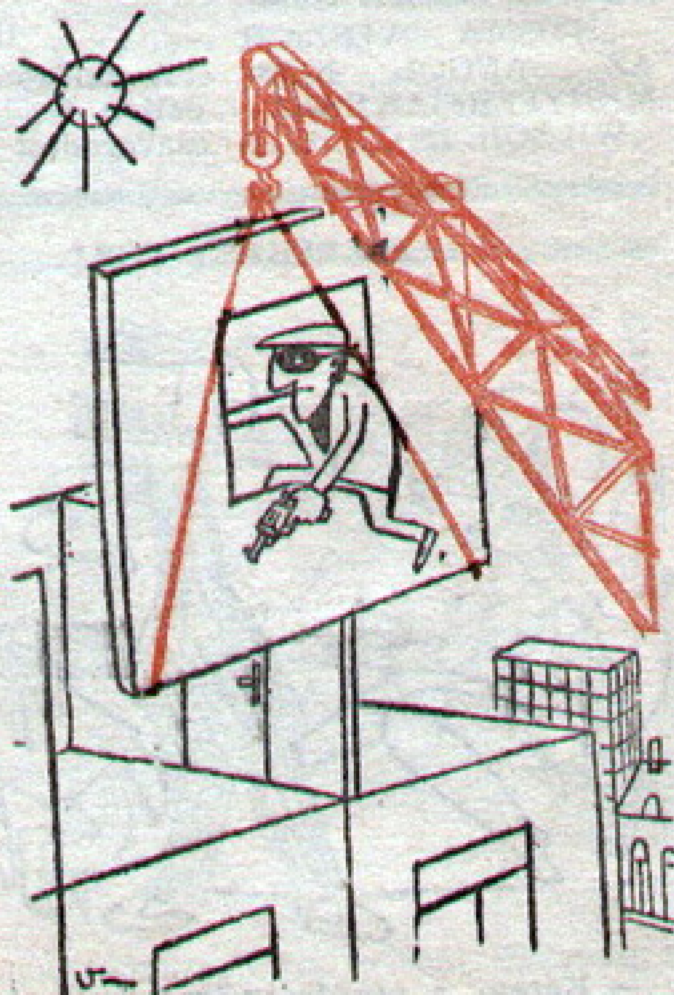
— Ha még egyszer ilyen slendrián munkát végeztek, felmondok!

AZ ÖTLET-TOLVAJ

— Hátborzongató! Még sehol semmi!

ELŐREGYÁRTOTT HÁZELEM

Sherlock Holmes

Egyik este, Holmes Baker Streeti lakásán vacsoráztunk. Éhségünk csillapítása után böngészni kezdtük a legfrissebb napilapokat. Holmes, alig hogy kezébe vette a Daily Telegraphot, nagyot fütyyentett meglepetésében.

— Ezt vegye szemügyre, Watson — és elém tartotta a vastag betűkkel szedett címet:

„NYOMA VESZETT AZ ANGOL KORMÁNYFÉRFIAKNAK! WILSON ÉS GEORGE BROWN REJTÉLYES ELTŰNÉSE!! JOHN RUMLINK FELÜGYELŐ TEHETETLEN!!!"

— Attól tartok, a jó öreg Yard nem sokat fejlődött — jegyeztem meg kissé gúnyosan —, remélem, foglalkozni fog ezzel a nem mindennapi esettel?

— Természetesen — válaszolta Holmes. — Most pedig haladéktalanul keressük fel Rumlink felügyelőt, hátha tud némi felvilágosítást adni az ügyről.

II.

A felügyelő elkeseredetten tépdeste őszbecsavarodott fürtjeit:

— Teljes huszonnégy óra alatt még a legcsekélyebb eredményt sem tudták felmutatni az embereim, és ráadásul az az átkozott sajtó is telekürtöli kudarcunkkal a világot. Úgy ki fognak vágni a Scotland Yardról, mint egy üres whiskys-üveget!

— Hm, hm — jegyezte meg Holmes tapintatosan.

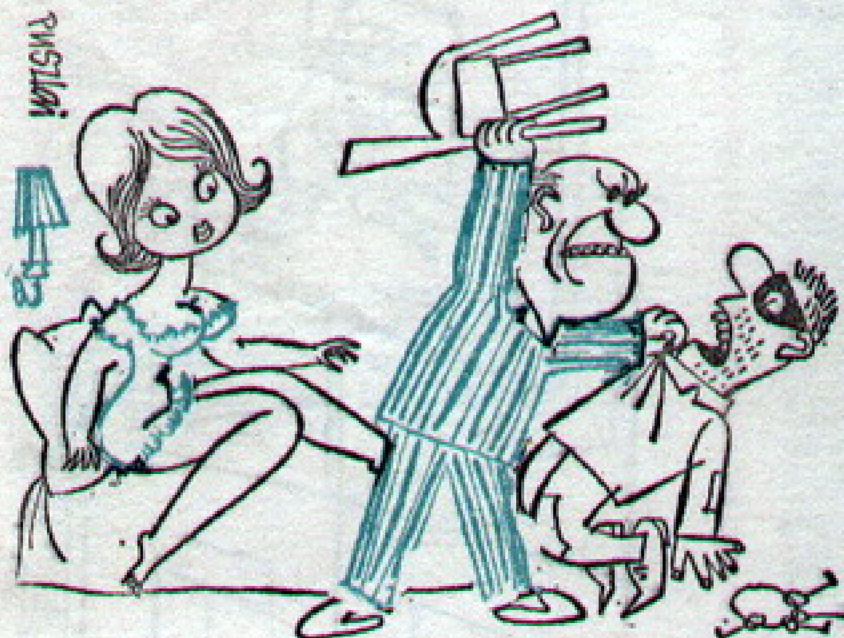
A felügyelő komoran előadta a tényállást:

— Wilsonék Washingtonba utaztak, hogy ott tárgyalásokat folytassanak. A tárgyalások elkezdődtek, de a brit politikusoknak mind ez ideig hangjukat se lehetett hallani. Akár a föld nyelte volna el őket... — és Mr. Rumlink úgy elkezdett káromkodni, hogy még a hagyományos ólomszürke londoni köd is belepirult...

Megköszöntük az értékes adatokat és visszatértünk a Baker Streetre. Midőn másnap felébredtem, Holmes már szokásos reggeli tornáját végezte. A paplant nyakáig felhúzva, mozdulatlanul feküdt az ágyán, és mereven nézte a fal egyik, erre a célra kiszemelt pontját. Üdítő fürdőt vettem, majd felöltöztem. Holmes a hallban várt rám:

— Utazunk Washingtonba!

FÉLTÉKENY FÉRJ

— Kérem, a rendőrség igazolhatja, hogy én betörő vagyok...

legújabb kalandja

— Levegőben? — érdeklődtem.

— Nem, vízen — válaszolta szárazon.

Megdöbbenve láttam, hogy arcát másodnapos szakáll díszíti.

— Miért nem borotválkozott? — tettem fel a jogos kérdést.

A nagy detektív szemei összeszűkültek:

— Saját szakállamra fogok nyomozni!

III.

Amikor megérkeztünk Washingtonba, Holmes már szemrevaló szakállal rendelkezett. Haladéktalanul hozzáfogtunk a nyomozáshoz. Barátom a tőle megszokott alapossággal átfésülte a várost. Csak este tízkor toppant be. Meglehetősen fáradt volt, de az ajka körül diadalmas mosoly játszadozott:

— Ma este ellátogatunk a Fehér Házba...

A vacsora a várakozás izgalmával telítődött. Szó nélkül ittuk ki teánkat, szó nélkül átöltöztünk, majd ugyancsak szó nélkül megbeszéltük a teendőket. Holmes terve tökéletes volt.

IV.

A hold kísérteties fényt szórt a rakpartra, midőn nesztelenül elsuhantunk a dokkok mellett. Ezután a csatornában folytattuk utunkat. A Fehér Ház elé érve, eldobtuk az immár feleslegessé vált búvárruhákat, és kötélhágcsó segítségével behatoltunk az alagsorba. Johnson magánlakosztályát kivéve, minden tenyérnyi helyet felforgattunk, de őfelsége diplomatáit sehol sem találtuk meg. Éreztem, hogy verejtékcseppek gyöngyöznek végig a homlokomon. Ez aztán a rejtély!! Holmes szemmelláthatólag minden idegszálát megfeszítve gondolkozott, s kisvártatva így szólt hozzám:

— Meglátogatjuk az elnököt, Watson! Pontosan tizenegy lépés távolságban kövessen!

A dolgozószobából kiszűrődő fény azt mutatta, hogy az elnök még nem feküdt le. Holmes észrevétlenül besurrant, és elrejtőzött egy függöny mögött. Én tizenegy lépés távolságban, észrevétlenül követtem. A látványtól, amely fogadott, mindketten megtántorodtunk: Johnson zsebében volt Wilson és George Brown!!!

V.

Csak szállodánkba visszatérve mertem kérdésekkel zaklatni a nagy detektívet:

— Nos, ezek után mit szándékozik tenni?

— Megborotválkozom, Watson!

Dalmáth Ferenc

ISMERI A FÉRJÉT

— Nyugodtan maradhatsz, szívem, ilyenkor a krimit nézi...

EGY FÉRJ ELTŰNT

Az asszonyka elsírta már az összes könnyeit. Tíz évi házasságuk alatt most először maradt ki Oszkár, a férje. Már a legrosszabbra gondolt: talán valami szerencsétlenség érte, esetleg leszúrták, amikor a rosszul világított utcán hazafelé tartott.

Hajnali három óra. Nem bírta tovább, izgatottan felhívta a mentőket.

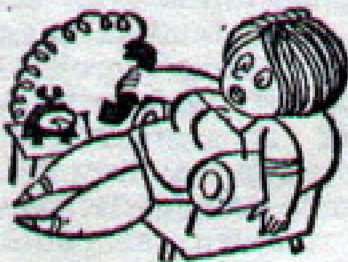
— Megnézzük kérem — hangzott a válasz, amikor lázas sietséggel a kagylóba mondta férje adatait. Másodpercek sem teltek el, de úgy érezte, hogy legalább fél órája vár már a telefonnál, amikor ismét hangot adott a fülhallgató membránja.

— Kelemen Oszkár? Nincs ilyen esetünk, kérem, tessék talán a rendőrségen keresni.

Nyomban tárcsázta a főkapitányságot, és belezokogott a telefonba.

— Ne tessék kétségbeesni — nyugtatta az asszonykát az ügyeletes. — Az eddigi jelentésekben nem szerepel. Talán csak egy görbe éjszakáról van szó, reggelre bizonyára hazakerül a férje. Előfordul az ilyesmi, kérem ...

Letette a kagylót és ernyedten nyúlt el a fotelban.

Oszkárnak nincsenek görbe éjszakái. Oszkárnak csak dolgos nappalai vannak: reggel hatkor kel, elkészíti a reggelit, kitakarít és fél kilenckor már az íróasztalánál ül, s tervezi a lakóépületeket, pontosan délután ötig. Utána elmegy a Közértbe, hogy bevásároljon. A farzsebéből előveszi a necchálót és abba rakja a felvágottat, sajtot, kenyeret, paprikát, paradicsomot és esetleg egy-két üveg sört, vagy más egyebet, ami a vacsorához kell. Oszkár boldogan csinál mindent, Oszkár igazi mintaférj. Amikor hazatér, kirakja a holmit és legkésőbb hét órára már terített asztallal, s örömtől repeső szívvel várja az asszonykáját.

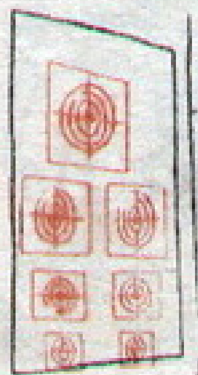
Mert Oszkár eszményi férj, csodálatos dolga van mellette az asszonykájának. Hogyan is lehetnének másként? A kis feleség dolgozó nő, délután ötig adminisztrál, aztán betér egy kis tere-ferére a presszóba és amíg a barátnőivel traccsol, addig Oszkár otthon mindent elintéz — egyedül.

Oszkár nem mindennapi ember: vacsora után elmosogatja az edényt és amikor már a lágy, vizes spongyával feltörölte a konyha mozaikpadlóját, sebtében megágyaz. Kíméli az asszonykáját.

Oszkár mintaférj. Tíz év óta minta. Egyetlen barátnőjének sincs ilyen mintaférje. Paradicsom mellette az élet.

És milyen szerény. Az utolsó fillérig hazaadja a fizetését és az asz-

CHICAGÓI OPTIKUS

szonyka minden este visszaad neki két-három tízest a másnapi bevásárlásra. És Oszkár mindig pontosan elszámol. Jegyzéken számol el és hozzáírhat a végösszeghez napi három forint zsebpénzt. Ebből gazdálkodik Oszkár. Bőven elég ez neki két szimplára. Mert Oszkár nem iszik, nem dohányzik, nem kártyázik, Oszkárnak nincs igénye és nincs semmiféle szenvedélye. Oszkár a férjek férje. Nincs különb nála. Ha valami baj érné, az asszonyka belepusztulna. Bele...

Már reggel fél hét, Oszkár még mindig nem jelentkezik és nincs a mentőknél sem és a rendőrség sem tud róla, és az asszonyka sem tud róla semmit, csak annyit, hogy Oszkár nincs sehol. Eltűnt. Megszakad utána az asszonyka szíve.

Nyugtalanul járt-kelt a szobában. Fél kilenckor kétségbeesve hívta fel Oszkár munkahelyét. Bokodi kolléga jelentkezett.

— Oszkár nincs még itt, asszonyom, talán késik valamit.

— Oszkár nem késik, Oszkár eltűnt — zokogta kétségbeesetten. — Oszkárt megölték! Talán már nem is él...

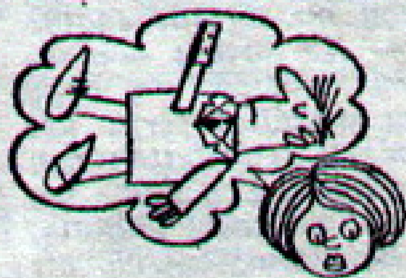
Az asszonyka letette a kagylót, idegesen magára kapkodta a ruháit és rohant a főkapitányságra.

— Megölték a férjemet, biztosan megölték — hadarta eszelősen a panaszirodán.

— Miből gondolja, hogy megölték?

— Nem jött haza. Ön nem tudja, mit jelent ez Oszkárnál. Egész éjjel vártam, a hivatalába se ment be — siránkozott az asszonyka. — Tessék megindítani a nyomozást. Itt bűncselekmény történt.

— Ha minden férjet kerestetnénk, asszonyom, aki éjjel nem

megy haza és kimaradozik, akkor duplájára kellene növelni a rendőrség létszámát.

— Az én férjem nem olyan. Az én férjem mintaférj. Az én férjem boldog. Mintaházasságban élünk. Tíz év óta mintaházasságban...

— Köszönöm. Felvettem az adatokat, ha huszonnégy órán belül nem kerül elő, megindítjuk a nyomozást.

Oszkár nem került elő sem huszonnégy óra múlva, sem háromszor huszonnégy óra elteltével. A rendőrség valóban megindította a nyomozást, kiszállt Oszkár vállalatához, aztán rögtön abba is hagyta. Tudta, hogy miért...

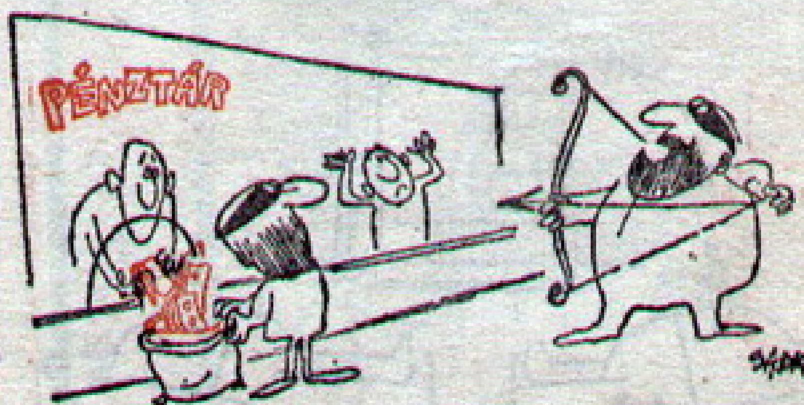
Mire az asszonyt két nap múlva behívták a főkapitányságra, már a kezében szorongatta Oszkár levelét. *„Nem bírtam tovább a strapát melletted, két hétre a Mátrába utaztam. Csak fele-fele alapon megyek haza, különben soha többé. Csak a felét dolgozom, mint eddig, a másik fele a tied..."*

Oszkár ugyanis szabályosan kivette a szabadságát és egyszemélyes beutalóval elutazott, hogy végre kipihenje magát.

Csak éppen Bokodi kolléga ezt nem mondta meg az asszonykának. A bitang...

Földes György

TALÁLÉKONY RABLÓ

— Nem kaptam fegyverviselési engedélyt...

miért nem szeretem a krimit?

A krimit a feleségem utáltatta meg velem. Miért? Elmondom. Azért, mert midőn a krimi a tévében megkezdődik, azonnal felkél a készülék elől és egy percre kimegy a szobából. Hónapokon keresztül próbáltam a lelkébe látni, hogy vajon mi kényszeríti őt arra, hogy éppen akkor menjen ki a szobából egy percre, de nem sikerült. Holott még egy rossz kriminek is fontos az első perce, nemhogy egy jónak, gyakran az első perc történetéből bontakozik ki a mese. A feleségem is tisztában van azzal, hogy miként kell a krimit nézni, mégis kimegy a szobából a legelső percben. Azután visszajön és izgatottan azt kérdezi tőlem:

— Történt már valami?

— Történt — mondom ingerülten —, mi több, az egész krimi már megtörtént, most már csak befejezik.

— Ne legyél undok — mondja megbántottan a feleségem —, mondd el, hogy mi történt eddig?

— Az történt — mondom sötéten —, hogy egy szakállas férfit két lövéssel leterítettek egy trafikban. Egy szőke nő, aki a lövéseket hallotta, a kézitáskájából elővett egy levelet, széjjeltépte, de megzavarták a benzinkútnál, ahol ez a férfi — akit most látsz a képernyőn —, figyelte a benzinkutat.

Közben a kép változik.

— Ez ki, ez a szőke nő? — kérdi alázatosan a feleségem. — Ez volt az a szőke nő?

— Ez nem az — mondom nyersen —, ezt most látom először. De így én sem tudom követni a krimit, ne kérdezzél, hanem figyelj!

— Csak azt mondd meg még, hogy kinek a lakása ez, ahová felment a szőke nő?

— Mit tudom én! — mondom türelmetlenül.

— Nyilván a saját lakása, ha egyszer volt hozzá kulcsa, amivel bement.

— És miért nézi olyan megdöbbenten azt a kalapot?

— Nem tudom! — ordítok. — Nem tudom, kié a kalap, kié a lakás, kicsoda a szőke nő és ki vagyok én! Már én is elvesztettem a szálat, mert közben telefonált a szőke nő, és nem figyeltem meg, hogy ki hívta estére az automata-büfébe!

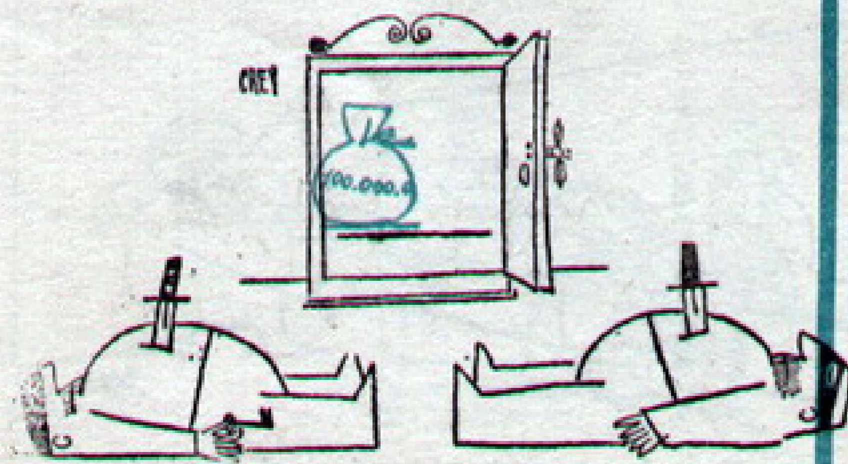
— Pukkadj meg! — mondja megbántottan a feleségem, és kimegy egy percre a szobából. Ezalatt a második szőke nő megmérgezi a benzinkút kezelőjét, és az automata-büfébe belép a meggyilkolt szakállas férfi, karján egy negyedik szőke nővel. Nem sokkal utánuk jön vissza a feleségem is a tévé elé.

— Történt valami azóta? — kérdi kíváncsian.

Hát ezért utálom én újabban, ahány krimi csak van a világon.

Somogyi Pál

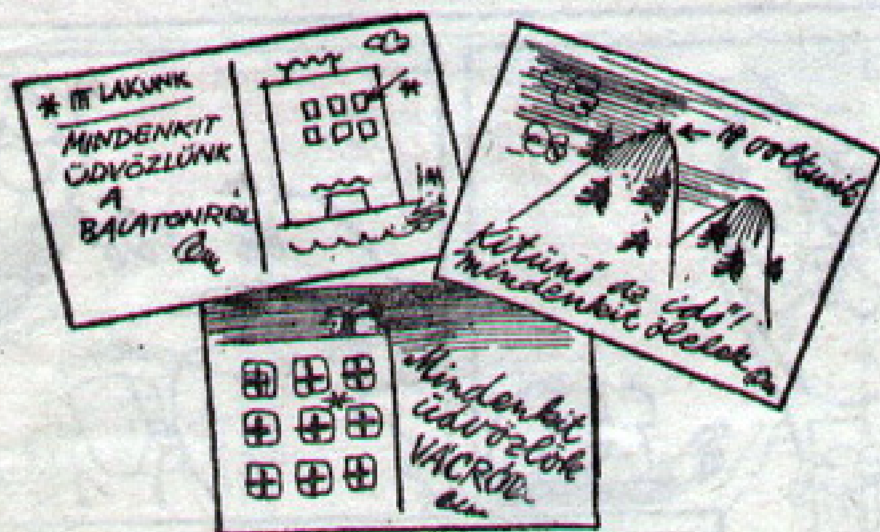
VETÉLYTÁRSAK

A MARKECOLÓ HAZATÉR

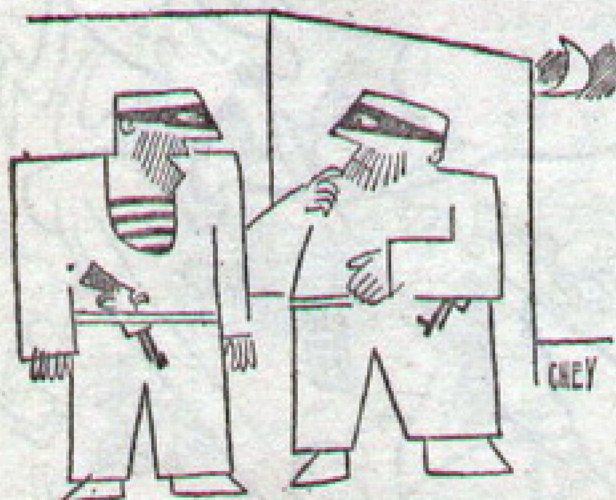
— Fizetésnap volt asszony, hoztam harminc borítékot!

NYÁRI ÜDVÖZLŐLAPOK

HÓVÉGE

— Adj kölcsön tíz töltényt elsejéig!

EZ A HÁLA...

— Gyilkos!!!

KÜRTI–SAJDIK

A ROZSDÁS KÖTŐTŰ

Templomos Simon a magyar angyal kalandjaiból*

8

9
-EGY ROZSDÁS KÖTŐTŰVEL SZÚRTAK NYAKON! A SÉRÜLÉS JELENTÉKTELEN! PITI ÜGY!

10

11

12

13

14
-DRÁGÁM, TE VAGY A LEGFIGYELMESEBB FÉRJ PESTEN. HETEK ÓTA NEM LEHET NÉGYES SZÁMÚ KÖTŐTŰT KAPNI. VÉGRE KÖTHETEK NEKED TÉLIRE EGY JÉGERALSÓT!
VÉGE

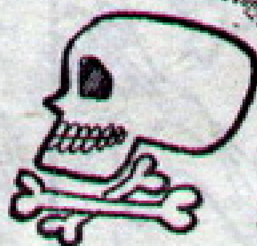
AZ ÁRULÓ MARHAFELSÁL!

Czibere L. József, a többek által olvasott író, nagyot harapott Parker-tollába. De hiába, így sem jutott előbbre. Már napok óta csüggedten ült a fehér kéziratpapír-tömeg előtt. A magyar tévével szerződést kötött egy hatvanperces izgalmas krimi elkészítésére. A bűnügyi történet vázlata már hetek óta benne volt a fejében:

Titokzatos gyilkosság történik egy budapesti bérházban. A bűntény elkövetése után tíz másodperccel már a tett színhelyén van a mesterdetektív. A ház kapuját azonnal lezáratja. A tetőre és az alagsorba elhelyezi az embereit. A tettesnek még a házban kell lennie, mert a bűntényt valószínűleg az egyik lakó követte el. Igenám, de ki legyen a gyilkos?

Legutóbbi bűnügyi írásában a tettes egy rézgálicpermetező-készüléket gyártó kisiparos volt. Czibere L. József tömegével kapta a sértődött, sőt fenyegető hangú leveleket, melyben a rézgálic-permetező-készülékeket gyártó kisiparosok kikérték maguknak, hogy gyilkosoknak ábrázolják őket egy krimiben. No, de ha megöltek egy embert, ott gyilkosnak is kell lennie. Ki legyen az? Mondjuk, az első emelet 17-ben lakó asztalosmester? Nem. A tévé-adást követő napon tiltakozni fognak az asztalosok, mondván,

elég bajunk van a deszkalap-anyag beszerzéssel, mit macerálják a tisztes asztalosiparosokat! Rendben van. Akkor legyen a gyilkos a kegyszerárus? Hogyisne! Felháborodott hangú levelet küldenének: mi, haladó világnézetű kegyszerárusok, a leghatározottabban tiltakozunk. Tehát ezt a megoldást is elvethetjük. Ki lehetne még? A kettőskönyvelő? Lehetetlen. Rögtön felzúdúlnának, hogy ez a tévé-játék értelmiségi-ellenes hangulatot szít. És ha a tettes az első emeleti népzenész lenne? Ki van zárva. Levél érkezne a külső Jászberényi úti „Kék Tulok" vendéglő zenekarától, melyben sértődöttségüket fejeznék ki: miért bántják folyton a népzenészeket? Álljanak rá inkább a nagyhajú, kontár gitáros-zenekarokra! Ki legyen a gyilkos? Ez itt a kérdés.

A félemeleten lakó vasutas? A MÁV-ot ne bántsuk. Úgyis elég problémája van az őszi szállításokkal. Gimnáziumi tanár? Pedagógus-ellenes.

Ezek után igazán nem tudom, ki legyen a gyilkos? — kiáltott fel elkeseredetten az író, miközben homlokát összeráncolva, sápadtan maga elé meredt. Aztán mintegy villámcsapásként agyába villant a gondolat: egész egyszerűen ne legyen gyilkos! Így legalább egyetlen állampolgárt sem kell megbántania. A nyomozás egy ötven forintos bírsággal büntetendő szabálysértés körül folyik majd. Ez talán nem lesz sértő egyetlen foglalkozási ágra sem. De legalább a krimi címe legyen izgalmas, gondolta magában Czibere L. József és nagy, kerek betűkkel, boldogan leírta a címet:

AZ ÁRULÓ MARHAFELSÁL

Aztán nekilátott az első fejezetnek...

Galambos Szilveszter

AMI SOK, AZ SOK!

— Kérem, tegnapelőtt egy kócdarabot, tegnap egy szivarcsutkát, ma pedig ezt a reszelőt találtam a kenyérben!

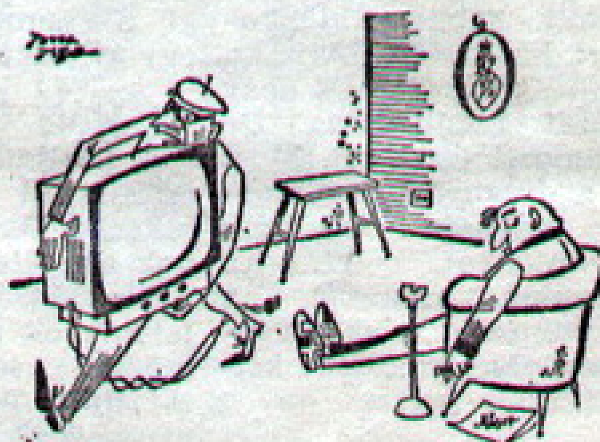

A NEVELÉS DIADALA

— Na végre sikerült kiverni a gyerek fejéből ezt a krimi-őrületet...

NYÜGÖS BETÖRŐ

— Csak az a bosszantó, hogy a taxi nem vesz fel vele...

HOTEL KRIMI

— Pszt, csendben legyél! Hol kapunk főidényben ilyen olcsó szobát?

A négy sikoly

Hazánkban — közismerten — csak a tévében lehet detektív történetet látni, csupán a mozikban vetítenek krimi-filmeket és kizárólag a színházaink mutatnak be gyilkosságot nyomozó színdarabokat. Kiadóink viszont nem adnak ki detektív regényeket. Aranka néni, hogy mohó szenvedélyét kielégítse, kénytelen a kegyetlen és szőrösszívű könyvuzsorások karmaiban vergődni. Nehéz pénzért kölcsönözik manapság ugyanis a hajdanában megjelent detektív regényeket az arra rászorulóknak. Ezekért a ronggyá olvasott saláta-példányokért kénytelen Aranka néni nyugdíjának egy részét feláldoznia. De örömmel teszi ezt. Most is a díványán heverészve olvassa legújabb zsákmányát, W. C. Douglas remekét, a „Gyilkosság a skót várkastélyban" című krimit.

ELSŐ SIKOLY

Lord Hampsworth elegáns skót várkastélyának valamennyi ablaka világos. Az agg főrend fényes estélyt rendez. Mindenki itt van a vendégek között, aki számít valamit Londonban. Így Sir Bates, a ravasz védőügyvéd, Mr. Fox, ismert fiúkereskedő, aki gyámoltalan fiúkat szállít rosszhírű közel-keleti férfi-mulatókba, a rejtélyes Stanford abbé, Mrs. Mills, egy chicagoi marhakirály-milliárdos özvegye. A főinas ír származású, hajlamos anarchiára, viszont az ikertestvére igen jámbor, ő Wang, a kínai szakács. A hangulat emelkedett, a házigazda egy pillanatra távozik, egy vérfagyasztó sikoly — mindannyian a folyosóra szaladnak, ahol a meleg nyári idő ellenére vérbefagyva találják a lordot. Hátából díszes markolatú tőr áll ki, a nemes ötvösipar egy remeke...

MÁSODIK SIKOLY

A Scotland Yard egy órán belül a helyszínre érkezik, Bald felügyelővel az élen. A pipás nyomozó sorra veszi a jelenlevők alibijét, nyomoztat segédeivel a múltjuk után. Ám a nyomozást egy rettenetes sikoly szakítja félbe: a kerti szerszámoskamrában átlőtt fejjel találják Sir Bates-t. A hulla mellett névtelen levél: „Ha nem fizetsz tízezer fontot, a halál fia vagy! Ha fizetsz — akkor is! Jól gondold meg!"

HARMADIK SIKOLY

A gyanú hirtelen Wang-ra, a kínai szakácsra irányul. Ő járt utoljára a szerszámoskamra környékén, és egyszer már büntetve volt rizs-csempészetért. Bald felügyelő vallatni akarja, de a szakács szobájából sikoly hasít a levegőbe. Berohannak, a gasztronómia e keleti mestere holtan fekszik. A levegőben ciánszag, az áldozat meztelen, leborotvált talpára tussal ezt írta a tettes: „Így jár mindenki, aki..." Több hely nem volt a szövegre.

NEGYEDIK SIKOLY

Bald felügyelő a hallban gyűjtötte össze a történet valamennyi szereplőjét. — Well — mondta nagyot szippantva pipájából —, a nyomozás befejeződött. A gyilkos egy látszólag apró hibát követett el, és én ebből jöttem rá mindenre. A tettes neve... — és ebben a pillanatban ismét fülrepesztő sikoly hallatszott. De ezúttal Aranka néni sikoltott; a krimi régi példányából, amit olvasott, hiányzott az utolsó négy oldal, és így soha nem tudta meg, hogy ki a gyilkos.

De önök sem!

Tardos Péter

TÁRS-BÉRLŐK

— Szólni kéne Kerekeséknek ...

— Hogy is ne! Nem vagyunk beszélő viszonyban.

MEGLEPŐ FORDULAT

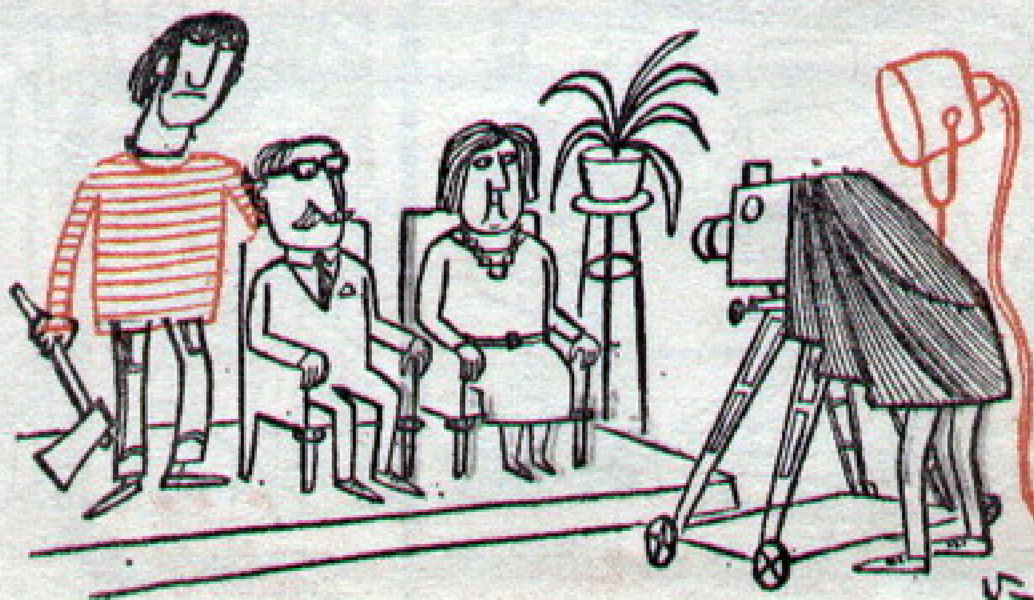
— Most gyere, ha mersz!

LELKIISMERETES MUNKAERŐ

— Fiacskám, hányszor mondjam még, hogy ne zavarj munka közben ...

CSALÁDI FÉNYKÉP

A SZERENCSÉS KINCSKERESŐ

— Egek! Milliós értékekre bukkantam!

AKI MINDENT JOBBAN TUD

— Lejjebb, főorvos úr, lejjebb, és egy kicsit balra!

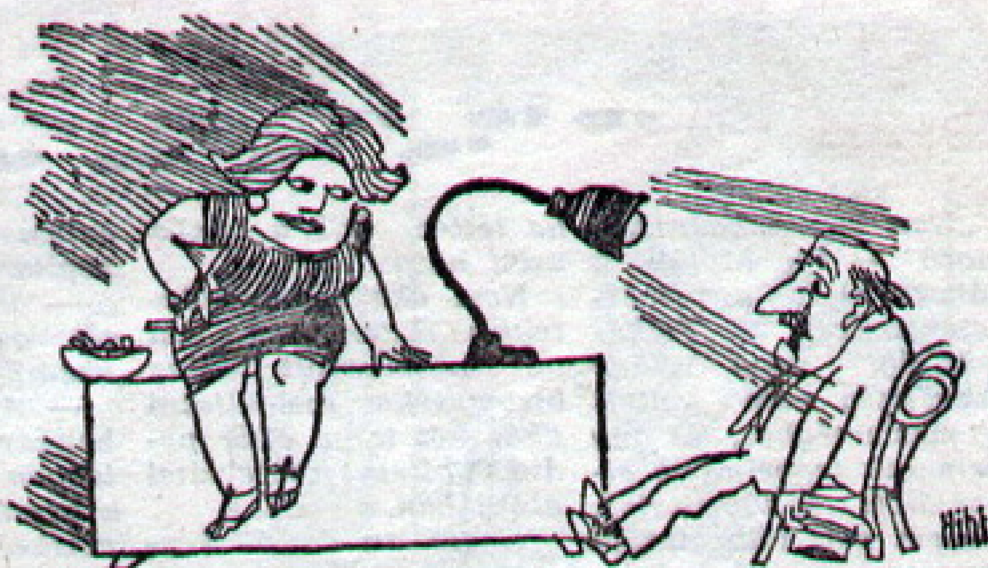
KEDVES LAKÓTÁRS

— Mi az, Kovácsné, már megint összevesztek a férjével?!

VALLATÁS

— ...és akkor a Kisrablóból átmentünk a Matrózcsárdába...

BAJOK VANNAK A VÁLLALATNÁL

— Egy kis likőr az ellenőr kartársaknak...

VALLATÓ-ESZKÖZÖK

MAGÁNDETEKTÍV

„Hat. eng. magánnyomozó" — így hívták a háború előtt a privátdetektíveket. Felkészültség, vagy pláne végzettség nem kellett a mesterséghez, és így nemcsak fegyelmileg elbocsátott rendőrtisztek, hanem más félbemaradt karrierek is tódultak erre a pályára.

Ezek a helyiérdekű nick-carterek elsősorban házasságtörés leleplezésére specializálták magukat. Ugyanis bármilyen intenzíven is töri a házasságot a csalfa asszonyka, a sikeres, illetve tartásdíjnélküli válóper szempontjából ez az erkölcsi kisiklás csak akkor ér valamit, ha tetten érik a bűnbe esett házastársat.

Nem akadt magándetektív Budapesten, aki ne vállalkozott volna bizonyítékot szolgáltatni akár két tanú, akár pedig hites fotófelvétel alakjában.

Ebben a dicső korszakban történt, hogy az élemedett korú bankigazgató magához hívatta az újsütetű és éppen ezért harsányan hirdető magánnyomozót, és így szólt hozzá:

— A feleségemet kell megfigyelni és lehetőleg minél gyorsabban bizonyítékot szolgáltatni.

A Király utcai Sherlock Holmes magabiztosan bólintott, és szorgalmasan jegyezgetett pepita noteszébe.

— Van valami konkrét gyanú, méltóságos uram? — kérdezte.

— Ajaj — felelte a bankár, mert szeretett idegen szavakat keverni a beszédébe. — Halálos diszkréció mellett megmondhatom magának...

És megsúgta a gyanúsított színész nevét és címét, Délibáb utca, pontos házszám.

— Miután ön úriember — túlzott ezután a bankár —, azt is elárulhatom, hogy a válóper sikeres befejezése után feleségül akarom venni a barátnőmet és ezért fontos a házasságtörés bizonyítása.

A detektív zsebrevágta a bókot és az előleget, majd bejelentette, hogy munkához lát.

— Mindenről jelentést teszek — fogadkozott.

— De ne itt a bankban. Nem akarom, hogy gyakran lássák az előszobámban. Egy hétig a svábhegyi szanatóriumban üdülök, ott bármikor jelentkezhet. Ma este egyébként az operába megyünk.

Még egy kézszorítással is megtoldotta a honoráriumot és kegyesen elbocsátotta a boldog nyomozót.

A detektív először is az operába ment. Lopva figyelte, hogyan fog-

AZ UTOLSÓ VEVŐ

— Fel a kezekkel! Még öt perc van zárásig!

lal helyet a bankár és az asszony a páholyban.

— Ilyen szép nőt is otthagynak... — gondolta szakértelemmel.

Az előadás után taxin követte megbízójának Alfa Romeoját. (Minden költség fizetve.) Amikor a bankár egy Bajza utcai ház előtt letette az asszonyt, a detektív meghúzódott a közelben és várt. Jól ismerte a lépcsőn ülés technikáját. A csalfa nő leül a lépcsőre és mikor az autó továbbgördül, elindul a vétkek görbe utcáján. Így is történt. Pár perc múlva a szép asszony óvatosan megjelent a kapuban, majd sietős léptekkel egyenesen a közeli Délibáb utcába tartott.

A detektív boldogan könyvelte el az első sikert és másnap diadalmasan jelentette a gyanakvó férjnek:

— Méltóságos uram! Napok múlva a kezében lesz a bizonyíték. Az éjjel, opera után követtem a méltóságos asszonyt, és megállapítottam, hogy miután el tetszett tőle búcsúzni, kisurrant és egyenesen a Délibáb utcába sietett.

A bankár egyre izgatottabb lett a beszámoló alatt, majd dühösen megszólalt:

— Maga szerencsétlen! A Bajza utcai nő nem a feleségem! Ő az a hölgy, aki miatt el akarok válni tőle.

Stella Adorján

A FÉRJ DUGPÉNZE

HELYESÍRÁS

— Bocsánatot kérek, kezeket fel, azt egy szóba írják?

Ki legyen a gyilkos?

A drámaíró belépett a színigazgató szobájába. Az rákiáltott:

— Ha nem krimi ötletet hozott, akkor már mehet is...

— Nem is mertem volna krimi nélkül eljönni. Figyelje csak! Titokzatos gyilkosság. A sok gyanúsított közül nem a legártatlanabbnak vélt a gyilkos, hanem az, akiről mindenki feltételezi a gyilkosságot.

— Nem jó. Ez már sokszor volt.

— Van más verzióm is. Az áldozat a gyilkos.

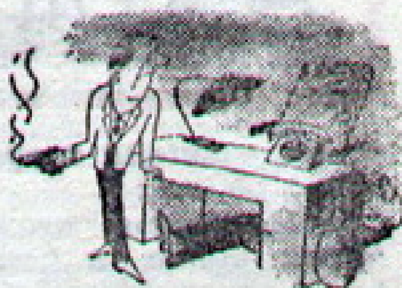
— Ugyan kérem. Ilyen is volt már egy tucat. Más nincs?

— Hogyne volna! A detektív a tettes.

— Régi recept. Már a századforduló idején is régi volt.

— És ha a rendőrorvos lenne a gyilkos? — kérdezte bátortalanul az író.

— Gyenge ötlet. Már Conan Doyle sem mert

volna ilyen naivitással előhozakodni.

— Mit szólna a daktiloszkópushoz? Ez még nem volt.

— Nem? Idenézzen! — húzott ki az igazgató egy kosarat az íróasztala alól. — Ezekben mind a daktiloszkópus a gyilkos.

— És a rendőrségi fényképész?

— A szekrényben csupa olyan krimi van, amelyekben a fényképész a gyilkos. Lássa be, hogy maga tehetségtelen, maga egyáltalán nem ért a krimihez, maga azt sem tudja, hogy milyen egy revolver. Értse meg, valami újszerű kell. Senkinek se szabad előre sejteni, hogy ki a gyilkos. De mit magyarázok magának. Sosem fogja megérteni...

— Ne sértegessen — mondta rákvörösen az író.

— Miért ne? Maga úgysem sértődik meg. Nincs ötlete, slussz, passz.

— És ha...

— Megint valami szamárságot akar mondani?

— Hagyjon beszélni! És ha az író lenne a gyilkos?

— Az író? Ez sem új, de ebből már lehet valamit csinálni...

— Na végre! — kiáltotta az író, és három revolverlövéssel agyonlőtte a színigazgatót, azután dühösen így szólt: — És még azt merte mondani, azt sem tudom, hogy milyen egy revolver.

Palásti László

MEGLEPŐ TALÁLKOZÁS

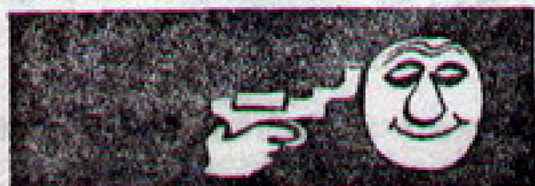

— Ügyvéd úr, ön is?!...

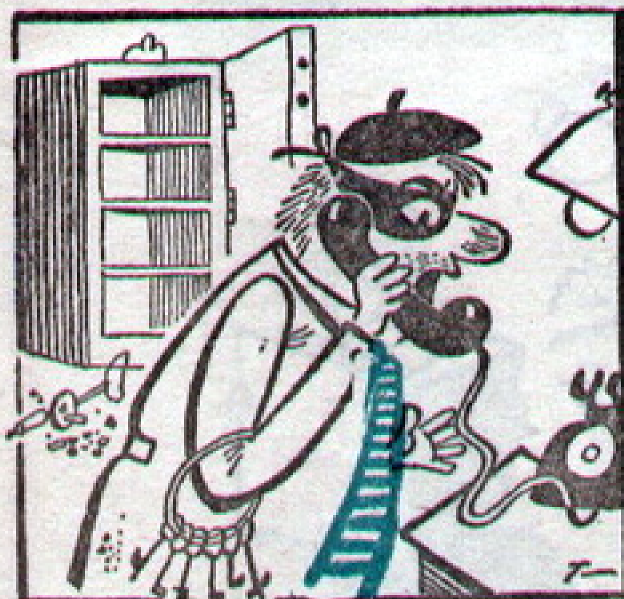
DETEKTÍV A PAPA

— Szép dolog, mondhatom, egyetlen ujjlenyomatot sem találtam a könyveiden…

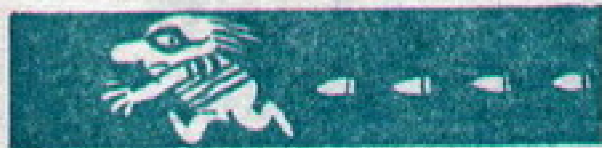

POTYAMUNKA

— Halló, főkapitányság?! Itt sikkasztás történt! Egy vasat sem találtam a páncélszekrényben…

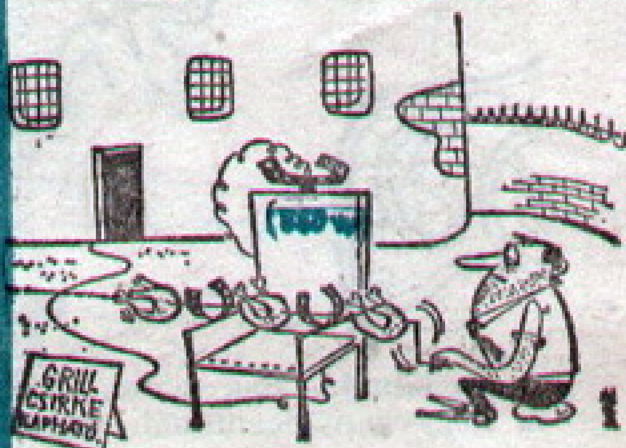

KÁIN

— A társadalom a felelős!…

UBORKASZEZON CHICAGÓBAN

VETÉLKEDŐ

— A magáé hány kiló?
— Körülbelül nyolc.
— Az is valami? Az enyém van vagy tizenöt...

AZ ISKOLARÁDIÓ MUNKATÁRSAI

— Ha sikerül elcsípnünk egy szatírt, szenzációs riportot készítünk vele...

ESTI MESE

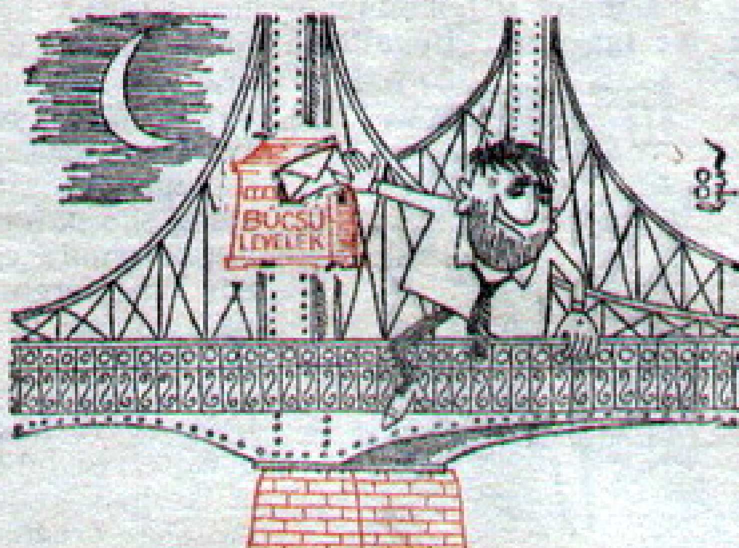

— Mondd, nagymami, hányadik gyilkosságnál tartunk? A negyvennyolcadiknál, vagy a negyvenkilencediknél?...

NYOMOZ A HÁZIASSZONY

— Uramisten, hova lett a pénzem? Mielőtt kimentem a piacra, még megvolt...

KÖZÖNSÉG-SZOLGÁLAT

MINDENKIT ÉRHET BALESET!

— Tejóisten! Nem találom a lakáskulcsomat!

a rejtélyes bűntény

A szobában nem volt semmi nyoma dulakodásnak. A detektív gondosan átvizsgálta az íróasztal fiókjait. Mindent teljesen rendben talált, az egyik fiókban majdnem háromezer forint volt készpénzben, egy másikban ékszerek és kölcsönkötvények. Ez arra vallott, hogy rablógyilkosságról nem lehet szó. Az már szinte meg sem lepte, hogy ujjlenyomatokat sem talált.

— Agyafúrt fickó! — mormogta, miközben elgondolkozva szívta a pipáját.

Amikor kihallgatta a házfelügyelőt, észrevette, hogy a mintegy ötven év körüli férfi túlságosan nyugtalan, bár ekkora nyugtalanságot nem indokol az öregasszony szökése. Ez a sajnálatos esemény amúgyis órákkal ezelőtt történt, a házfelügyelőnek tehát bőven volt ideje lecsillapodni. Ennek ellenére rendkívül ideges volt, s különösen akkor jött zavarba, amikor a detektív megkérdezte tőle, hogy mikor látta utoljára az öregasszonyt. Túlságosan sokáig gondolkozott, majd egy kissé remegő hangon kijelentette, hogy nem emlékszik semmire sem, mostanában különben is káprázik a szeme.

A detektív keresztkérdéseket tett fel, s ekkor a házfelügyelő megtört hangon bevallotta, hogy egy alkalommal két csavart hozott ki a gyárból, de másnap visszavitte, s erre bizonyíték, hogy nincs csavar a lakásban. A detektív megejtette a házkutatást, s az eredmény a házfelügyelőt igazolta. Bevallotta

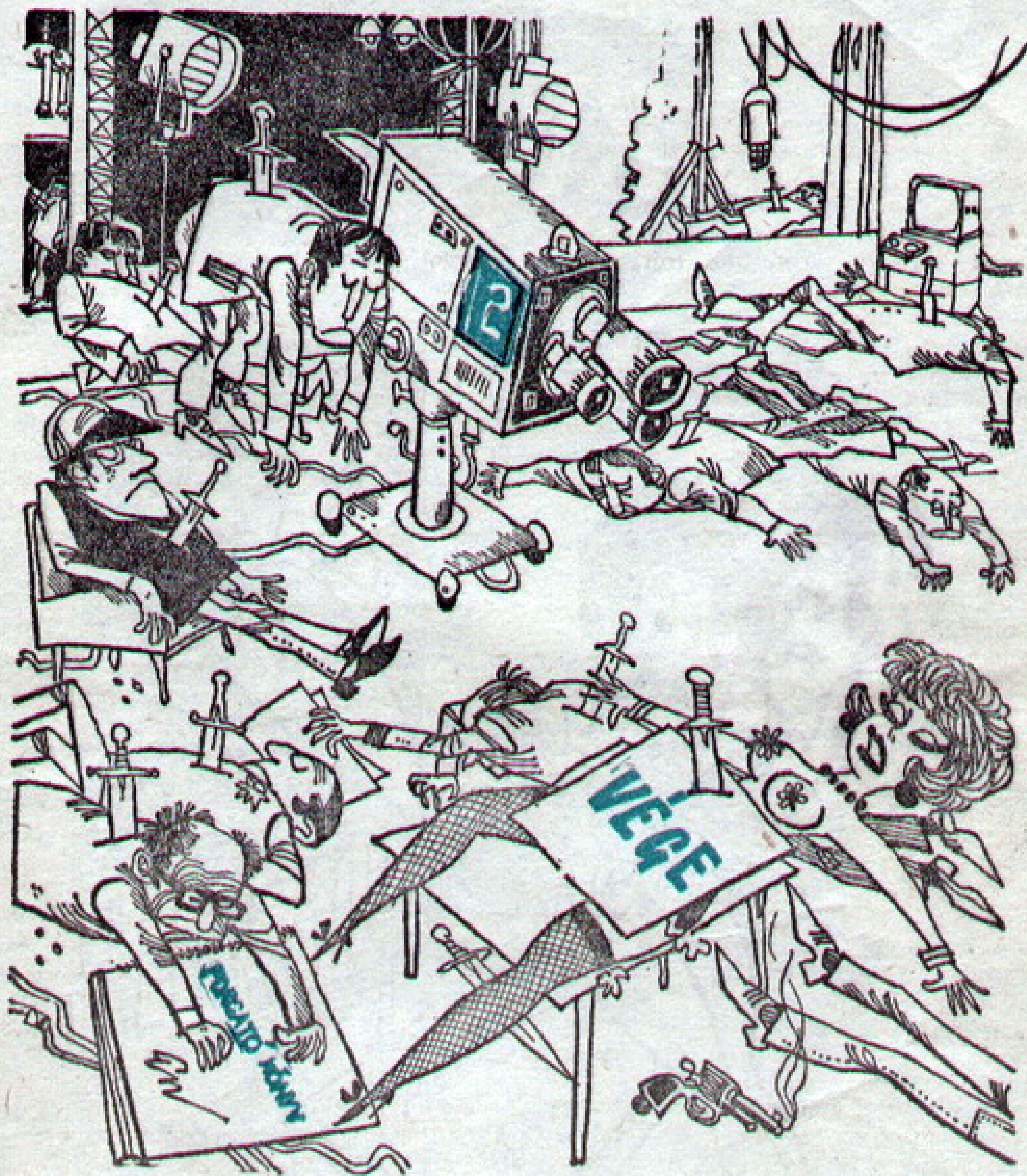
a házfelügyelő azt is, hogy tavaly nyáron hamis orvosi igazolvánnyal mulasztott két napot, s ezáltal bércsalt, s elismerte azt is, hogy borközi állapotban rosszindulatú megjegyzéseket tett a mezőgazdaság szocialista átszervezésével kapcsolatban. Az öregasszony ellen viszont csak annyi kifogása volt, hogy az illető este tíz óra után is rádiózott, s egy alkalommal annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy a részegeskedő embereket fel kellene kötni. Ennek a megjegyzésnek a személyes élét lehetetlen volt nem észrevennie.

A detektív mindent feljegyzett, majd tovább nyomozott. Sikerült megállapítania, hogy kik jártak rendszeresen az öregasszonyhoz. Elsősorban a postás, aki leveleket szokott neki hozni, néha képes levelezőlapot, de megfordult nála a díjbeszedő is, aki a gáz- és villanyszámla egyesített végösszegének kiegyenlítését szorgalmazta. Egy alkalommal egy kályhás mesterember járt nála, de az is alibit bizonyított.

A detektív érezte, hogy egyre közelebb jut a rejtélyes bűnügy megoldásához. Újra átvizsgálta az öregasszony lakását. A zárakon sem volt tapasztalható semmiféle rongálás, a konyhaszekrény azonban tárva-nyitva volt, és különösen a kiskanalak rendetlen elhelyezése volt szembetűnő.

A detektív sejtette, hogy bonyolult és nehéz nyomozás előtt állt. Különösen az zavarta, hogy nem találta meg a holttestet, s attól félt, hogy később sem találja meg. Ez az érzés csak megerősödött benne, amikor az öregasszony nemsokára hazaérkezett.

Feleki László

ÖSZI KIS LUDAS

A szerkesztésért felel: Tabi László.

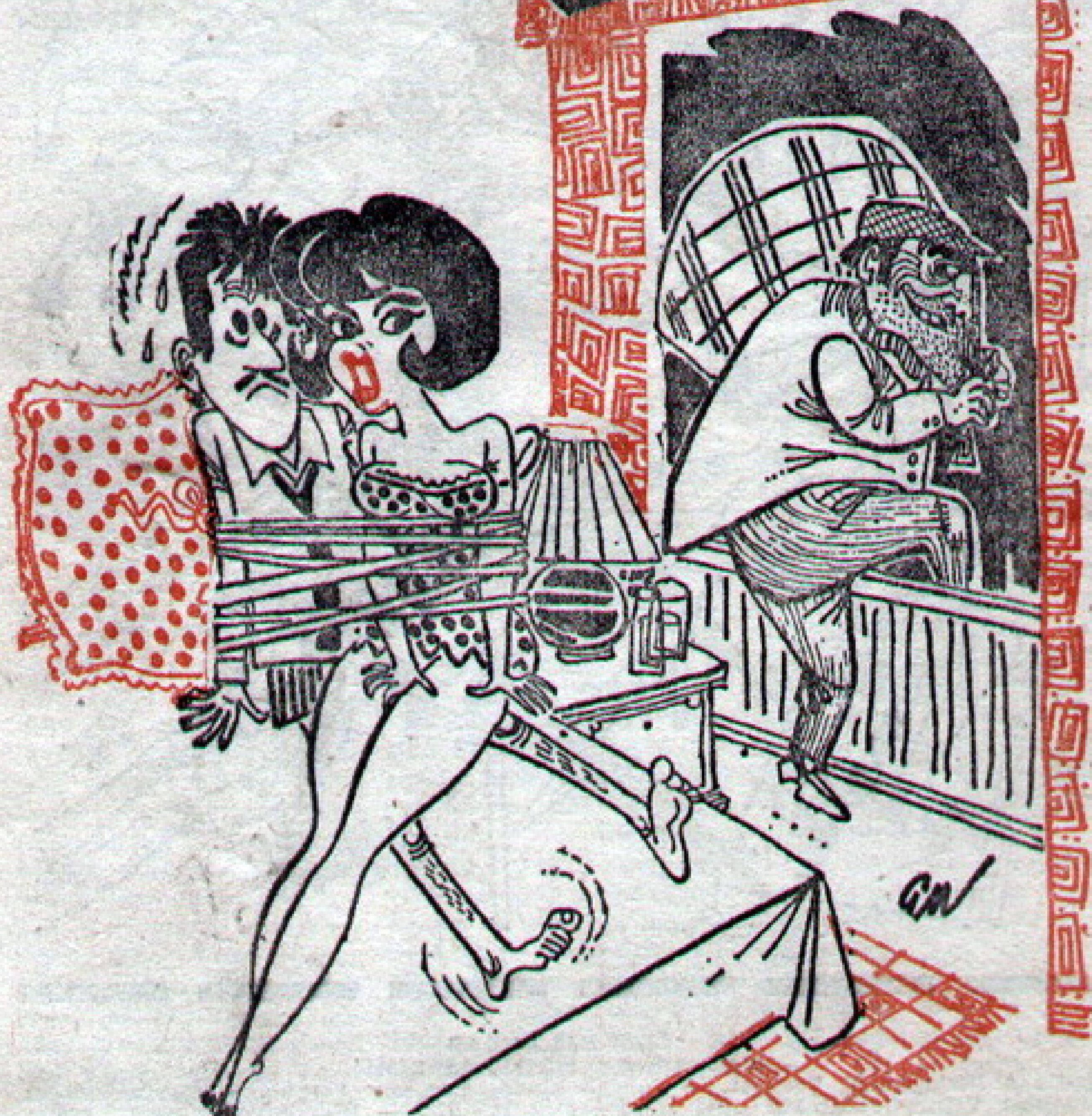
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda, Budapest V., József nádor tér 1.

Készült a Szikra Lapnyomdában, Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6.

1966—2721

Őszi Kis Ludas

KRIMI MAGAZIN

ROSSZINDULATÚ BETÖRŐ

— ...és az utcáról majd telefonálok a férjének!...